

Ruhun Parıltısı

İnsanın doğruyu bulmasında ve kendini gerçekleştirmesinde **'kendini bilmek ve kendini tanımak'**, kritik öneme sahiptir. Bilmek daha genel, tanımak ise kişiye özeldir. İnsanın önce kendini tanınması, sonra da tanıdığı kendisini bilmesi gerekir. Aziz Mor Antunius (251-356) **"Allah'ı bilmek için önce kendini bilmelisin"** diyor.

Kendini bilmek, davranışlarının farkında olmak, aydınlanmayı ve bilinçlenmeyi de içeren bir özdenetim ruhunda ilerlemek demektir. Bu nedenle kendisini, yani kendi düşüncelerini, hareketlerini, önyargılarını, tutumlarını, öz benliğini bilip kendini kontrol eden kişi, yaptığı her şeyin sorumluluğunu üstlenmiş demektir. Bu da, denge yolunda iyiye, doğruya, güzele doğru gidiştir. Bu gidişte özgürlük, ahlakıdır. Ahlak da sorumluluktur. Ama ahlakın ölümü, bu gidişi tehdit eden en büyük tehlikedir. Çünkü doğru hayat, doğru yoldan ve doğru ahlaktan geçer.

Ünlü bilim insanı Farabi (870-950) bu bağlamda şöyle der: **"Önce doğruyu bilin, ancak doğru bilinirse yanlış da bilinir; önce yanlış bilinirse doğruya hiçbir zaman ulaşmaz."**

Doğru, insanı ilgilendiren çok derin bir konudur. Ancak kültür, doğruya ulaşma konusunda ahlak ve erdeme kapı açan bir anahtardır. Ama içeriye girmek tercihe bağlıdır. O kapıyı herkes kendisi açmalıdır. O içsel kapı açılmadan insanın algı filtreleri berraklaşmıyor. Algı filtrelerindeki pürüzlerden (veya kirlerden) ve algılama seviyesinin düşük olmasından dolayı hakikat/hayat olduğu gibi değil, bölük pörçük görülmektedir.

Bunun farkındalığına varan insan, sorumlu düşünceye sahipse, kendisini muhakkak içsel bir yolculuğun içinde bulur. O yolculukta **'ikinci doğum'** denen anlamla tanışır. Bu tanışmayla, kalitenin niteliği, düşünceyle ilişkili olduğunu anlar. Bu da insandaki samimiyet ve içtenlik oranına göre anlam kazanır. Bu anlamada, dürüstlük, içtenlik demektir. İçten / samimi insan iyilik sevendir. Gelişimi ve kaliteyi esas alan ikinci doğuş olmadan iyiliği ayakta tutan samimi ve hakiki hayat ortaya çıkmaz.

İkinci doğuş veya yeniden doğmak; ezbere dayalı yerleşik algıları dönüştürmek, alışılmış kalıpların dışına çıkmak, içsel perdelerden ve maskelerden kurtulmak, farkındalıkla başlayıp; iç ve dış çatışmalarla geçen, yorucu, zaman zaman da can yakan çetin bir süreçtir.

Yüksek basınca uğrayan kömür elmasa dönüşür. Acıların yüksek basıncı da insanın kalitesini ortaya çıkarır.

Elmasını üzerini kaplayan kalın çamur tabakasını sıyırmadan onun (yani elmasın) parıltısını yakalamak mümkün değil. Aynı şekilde **RUHUN parıltısını** yakalamak için de onun üzerini kaplayan bencilliğin kalın çamur tabakasını sıyırmak gerekir. Hakiki yaşam için bu bir tercih değil, bir zorunluluktur.

Evet, yaşamak için sevginin hayati tohumuna ihtiyaç var. Ancak bu tohumun meyvesi düşünce olursa, olabilirse, çoğalma, ayakta kalma, dönüşüm ve gelişim mümkün olur.

Ancak geçmişten ders çıkarmak ve eski tutumları tekrarlamamak icap eder. Yapılanlara dikkat etmek gerekir. Çünkü gelecek, bugünün nasıl değerlendirildiğine göre şekillenecektir. Kişilerle birlikte sorumluluk taşıyan kurumların etkinliği, bu hedefe dönük bir çaba içeriyorsa, hedefin gerçekleşme şansı yüksektir. Aksi takdirde hayal kırıklığı kaçınılmazdır. O halde toplumsal konularda duyarlı davranmak, uzun vadeli kazancı gözeten diğerkâmlığın vazifesidir. Bu vazifenin ifasında, madde, manayı desteklemelidir. Akıl bilgisiyle, ruh da sevgisiyle iş başında olmalıdır.

Yusuf Beğtaş